

ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΕΤΟΣ 5ο - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 47

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2006

Μηνιαία Έκδοση
του Ίερού Ναού

Άγιου Νικολάου
του Νέου Θηβών

- ✦ Γυναίκα Ίερέας;
- ✦ Οί Τρεῖς Ίεράρχες μιλοῦν στά παιδιά μας
- ✦ Ὁ καινούργιος χρόνος καί ἡ εὐτυχία
- ✦ Μοναξιά
- ✦ Σχέσεις Ἐκκλησίας - Πολιτείας

Ἡ τιμία Κάρα τοῦ Ἁγίου μας

Ἰσομάρτυς Ἁγίε Νικόλαε ἐσύ πού μέ τόν ἀσκητικό ἀγώνα σου εὐχαρίστησες τόν Κύριό μας καί μέ μαρτυρικό τρόπο ὀλοκλήρωσες τήν ζωή σου αὐτούς πού προσκυνοῦν τήν Ἁγία σου Κεφαλή καί ἐπιζητοῦν τήν ζεστή σου προστασία νά τούς γλιτώνεις ἀπό κάθε ἀνάγκη σοφέ, καί ἀπό ἀρρώστιες καί ἀπό τίς θλίψεις καί τίς στενοχώριες τῆς παρούσης ζωῆς.

(μεταφορά στή δημοτική ὕμνου τῆς Παρακλήσεως)

Εὐχαριστοῦμε

τό Κηροπλάστεῖο τοῦ κ. Παναγιώτη Χατζηευστρατιάδη
(Λιβαδειά 22610 25111) γιά τήν χορηγία τοῦ παρόντος τεύχους.

«ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ»

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ Ι.Ν. ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΘΗΒΩΝ

Τηλ.: 22620-24282

Υπεύθυνος: π. Εὐάγγ. Ρουσέτης

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ – ΠΡΟΣΦΟΡΕΣ ΔΕΚΤΕΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗ: **ΣΑΪΤΗΣ** τηλ. 210-34.76.090

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΕΥΛΟΓΙΑΣ

Κάθε φορά που καλούμαστε να τιμήσουμε τον Όσιομάρτυρα Νικόλαο νοιώθουμε μεγάλη χαρά γιατί στο Πρόσωπό του όλοι μας αναγνωρίζουμε τον Πατέρα, τον Προστάτη, τον

Άδελφό, τον Φίλο, τον Ίατρο, τον συμπαραστάτη. Είναι λοιπόν δικαιολογημένη η εὐλάβεια που ἐκδηλώνεται στον Ένοριοκό μας χώρο πρὸς τὸν Ἅγιό μας, ὄχι μόνο τὴν ἡμέρα τῆς μνήμης Του τὸν Μάιο, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ἀνάμνηση τοῦ Θαύματός Του τὴν περίοδο τῆς Κατοχῆς καὶ κατὰ τὴν ἀγρυπνία γιὰ τὴν ἔλευση τοῦ τμήματος ἐκ τῶν ἱερῶν λειψάνων Του ἀλλὰ καὶ κάθε φορά που ἐπικαλούμαστε τὴν Μαρτυρικὴ του πρεσβεία εἴτε διὰ τῆς Παρακλησέως Του, εἴτε ψάλλοντας τὸ ἀπολυτικίό Του ὅταν τελείται ἡ Θεία Λειτουργία. Ἀποδεχόμενος, ἔτσι τουλάχιστον ἐλπίζουμε, ὁ Ἅγιος Νικόλαός μας, τίς ταπεινὲς ἐκδηλώσεις τιμῆς καὶ ἀγάπης πρὸς τὸ πρόσωπό Του μᾶς προσέφερε ἓνα πνευματικὸ Χριστουγεννιάτικο Δῶρο μὲ τὸ πού ξαναῆλθε κοντά μας διὰ τῆς Τιμίας Του Κάρας καὶ μὲ τὴν παρουσία του εὐλόγησε τὴν προεόρτια αὐτὴ περίοδο.

Στὴν Βοιωτία ὁ Ἅγιος εἶχε ἔλθει ἀπὸ τὴν προηγούμενη Τετάρτη 14 Δεκεμβρίου καὶ συγκεκριμένα στὴν ὁμώνυμη Μονὴ στὰ «Καμπιά» Διονύσου Ὁρχομενοῦ. Ζητήσαμε λοιπὸν ἀπὸ τὸν σεβαστὸ καὶ ἀγαπητὸ μας Γέροντα π. Δωρόθεο, κατὰ τὴν ἀναχώρησή νὰ μᾶς φέρει γιὰ λίγες ὥρες τὸν θησαυρὸ αὐτὸν τῆς Μονῆς του στὴν Ἄνδρo, καὶ στὸν Ναὸ μας καὶ Ἐκεῖνος εὐχαρίστως ἔκανε τὴν ἐπιθυμία μας πραγματικότητα, ἀφοῦ πρώτα ζητήσαμε καὶ πήραμε πρὸς τοῦτο τὴν εὐλογία τοῦ Σεβ. Ποιμενάρχου μας κ. Ἱερωνύμου. Τὴν Τρίτη λοιπὸν 20 Δεκεμβρίου 12.30 ἔγινε ἡ σεμνὴ ὑποδοχὴ τῆς Τιμίας Κάρας μὲ τὴν τέλεση τῆς Παρακλησέως ἐνῶ στὶς 5.00 περίπου μ.μ. ἔγινε ἡ ἀναχώρησή μέσα σὲ συγκινησιακὰ φορτισμένη ἀτμόσφαιρα ἀφοῦ πρώτα ἐψάλη ὁ Ἅγιασμός.

Εὐχαριστοῦμε τὸν Όσιομάρτυρα γιὰ τὴν Χριστουγεννιάτικὴ ἐπίσκεψή Του, εὐχαριστοῦμε καὶ τὸν Γέροντα π. Δωρόθεο γιὰ τὴν ἀγάπη Του καθὼς καὶ γιὰ τὴν Εὐλογία πού μᾶς ἔδωσε γιὰ τὴν ἔκδοση τοῦ Παρακλητικοῦ Κανόνα τοῦ Ἁγίου, κάτι τὸ ὁποῖο ἀποτελεῖ παλαιὸ καὶ ἐπίμονο αἶτημα τῶν Ένοριτῶν μας ἀλλὰ καὶ ὅσων εὐλαβούνται τὴν χάρι τοῦ «ἐξ Ἀνατολῆς» Όσιομάρτυρος Νικόλαου.

Εὐχαριστοῦμε τὸ STUDIO ΜΑΡΙΝΟΣ (Θήβα, Πινδάρου καὶ Οιδίποδος 19, τηλ.: 22620 80481) γιὰ τὴ φωτογραφικὴ κάλυψη τοῦ γεγονότος.

– Γυναίκα... Ίερέας; – Μάλιστα... συνιερούργός!

Μέ την ευκαιρία της έορτής της Υπαπαντής πού ή Έκκλησία μας έορτάζει στις 2 Φεβρουαρίου καί πού είναι καθιερωμένη ή ήμέρα αυτή ως «Έορτή της Μητέρας» μπορούμε νά μοιραστούμε λίγες σκέψεις σχετικά μέ τό αίτημα της εισόδου τών γυναικών στό Ί. Βήμα καί συγκεκριμένα στό Ί. Θυσιαστήριο ως ίερείς, ένα αίτημα πού διατυπώνεται έκ μέρους κάποιων «προοδευτικών» οί οποίοι έπηρεάζονται από τά έρεθίσματα πού προσφέρει ή αντίστοιχη πρακτική της Αγλυκανικής Έκκλησίας.

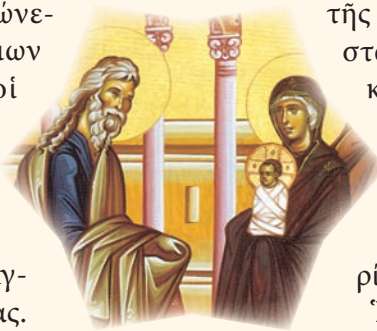
Οί ύποστηρικτές αυτής της καινοτομίας θεωρούν ότι ή άπαγόρευση της εισόδου τών γυναικών στόν Ί. Κλήρο έκ μέρους της Όρθόδοξης Έκκλησίας άποτελεί κατάφωρη παραβίαση τών ανθρωπίνων δικαιωμάτων καί ότι έρχεται sé αντίθεση μέ τίς ριζοσπαστικές πρωτοβουλίες της έποχής μας σχετικά μέ τή θέση της γυναίκας στην κοινωνία σή-

μερα, μέ άποτέλεσμα νά στερεί από αυτήν τήν δυνατότητα της Ίερουργίας τών Μυστηρίων, κάτι πού άπολαμβάνει μόνον ό άνδρας -Ίερέας.

Άν μέ προσοχή παρατηρήσουμε τόν τρόπο μέ τόν όποιο αντιμετώπιζει ή Όρθοδοξία τήν γυναίκα καί τήν θέση πού της παραχωρεί στή ζωή της Έκκλησίας, της οίκογένειας καί της κοινωνίας, θά διαπιστώσουμε ότι ή γυναίκα ίερούργει μέ τρόπο διαρκή πού τήν καθιστά έργαλειό στά χέρια του Θεού για τή σωτηρία του ανθρώπου.

Ή γυναίκα ίερούργει καθώς έχει τό μοναδικό προνόμιο νά συμβάλλει στην δημιουργία, φέρνοντας στό φώς νέες ζωές, τά παιδιά της.

Ή γυναίκα ίερούργει όταν βιώνει σωστά τόν ρόλο της ως Μητέρα όπου, «όφείλει νά σφυρηλατήσει τόν χαρακτήρα τών παιδιών της, νά τούς δώσει ήθικά καί ψυχικά έφόδια, νά τούς έμπνεύσει τά ιδανικά της έγκράτειας, της

πίστης, τῆς ἀγάπης. Νά δεῖ τὰ παιδιά της ὡς ἰδιαίτερη εὐλογία τοῦ Θεοῦ καί μέ τήν σοφία τοῦ μητρικοῦ πνεύματος πού ξέρει νά περιμένει, νά σιωπά, νά καλύπτει, νά συγχωρεῖ, νά βοηθήσει τό ἀνήσυχο παιδί της νά κατασταλάξει, νά ὠριμάσει...».

Ἡ γυναίκα ἱερουργεῖ ὅταν λειτουργεῖ ὡς συνδετικός κρίκος τῆς οἰκογένειας σέ μία ἐποχή πού οἱ οἰκογενειακοί δεσμοί ὄλο καί χαλαρώνουν.

Ἐκείνη μπορεῖ μέ τήν ἰδιοσυγκρασία καί τήν εὐαισθησία της νά γίνεῖ ὁ κυματοθραύστης τῶν κρίσεων, τῆς ἐπανάστασης τῶν παιδιῶν στήν ἐφηβική ἡλικία, τό στήριγμα τοῦ κουρασμένου καί πολυάσχολου ἄνδρα μέσα στήν οἰκογένεια καί τέλος ἰδανική διαχειρίστρια ὄλων τῶν οἰκογενειακῶν ὑποθέσεων.

Ἡ γυναίκα ἱερουργεῖ ὅταν διαθέτει τόν ἑαυτό της στήν δικακονία τοῦ φιλανθρωπικοῦ καί κοινωνικοῦ ἔργου τῆς Ἐκκλησίας μας, μία συμβολή μοναδική, ἀτίμητη καί χαρισματική.

Ἡ γυναίκα ἱερουργεῖ πρὶν τήν Θ. Λειτουργία ὅταν τελεῖ τήν δική της λειτουργία μέ τήν ἐτοιμασία καί τό ζύμωμα τοῦ πρόσφορου ἀπό τό ὅποιο θά βγεῖ ὁ Ἄμνος, τό Σῶμα τοῦ Κυρίου μας. Σ' αὐτήν ἀκριβῶς τήν πράξη οἱ Πατέρες

βλέπουν ἕναν συμβολισμό. Ἔρχεται ἡ γυναίκα μέ τό πρόσφορο ὅπως ὁ Ἰωακείμ καί ἡ Ἄννα μέ τήν Παρθένο ἢ ὅποια εἰκονίζεται μέ τό πρόσφορο καί τό παραδίδουν στόν ἱερέα ὅπως ἐκείνοι παρέδωσαν τήν «τριετίζουσα» στόν Ἀρχιερέα Ζαχαρία γιά νά τήν εἰσαγάγει στά Ἅγια τῶν Ἁγίων.

Ἄν οἱ γυναῖκες τῆς ἐποχῆς μας ἰδιαίτερα, ἀναλογισθοῦν τά χαρίσματα καί τίς εὐκαιρίες πού τούς χαρίζει διαρκῶς ὁ Θεός, ἂν ἀποφασίσουν νά παίξουν τό ρόλο γιά τόν ὅποιο πλάσθηκαν, ἂν θέσουν ἐνώπιόν τους ὡς μοναδικό καί αὐθεντικό πρότυπο τήν Παναγία, τότε θά ἔχουν τήν ἐξάισια αἴσθησις ὅτι ἱερουργοῦν Μυστήρια ἐξίσου Μεγάλα καί Ἱερᾶ μέ τά Μυστήρια πού ἐπιτελοῦν οἱ Ἱερεῖς. Μυστήρια πού θά τίς καταξιώσουν καί σ' αὐτήν ἀλλά καί στήν ἄλλη ζωή.

Δ.Β.

«ΑΥΤΙΣΜΟΣ»

«ὅς ἐάν ἔν τῶν τοιούτων παιδίων δέξηται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμέ δέχεται»

Κατά τή δεκαετία τοῦ '40, ὅσοι γονεῖς εἶχαν αὐτιστικά παιδιά θεωρούνταν ἀσθενεῖς πού ἐκ τῶν πραγμάτων, θά χρειάζονταν θεραπεία. Ἔτσι, ἀπομάκρυναν αὐτούς ἀπό τά παιδιά τους, γιατί πίστευαν ὅτι ἦταν ἐπικίνδunami γι' αὐτά. Γιά τήν κατάρτιση αὐτῶν τῶν ἰδεῶν ἰδρύθηκαν σύλλογοι τή δεκαετία τοῦ '60, πού ἀπό τότε ἔχουν πολλαπλασιαστεῖ παγκοσμίως καί ἔχουν παίξει σπουδαῖο ρόλο στή στάση τῶν γονιῶν ἐκείνων πρὸς τά παιδιά τους· ὅλα αὐτά εἶχαν ὡς ἀποτέλεσμα νά ἐξελιχθοῦν οἱ γονεῖς σέ συνεκπαιδευτές καί συνθεραπευτές τοῦ αὐτιστικοῦ παιδιοῦ τους. Αὐτή ἡ δυνατότητα ἐπιτρέπει σέ αὐτούς νά βοηθοῦν καλύτερα τά παιδιά τους ἀλλά καί τόν ἴδιο τους τόν ἑαυτό, καταπολεμώντας τό ἄγχος καί τήν ἀγωνία τους.

Θέση σέ αὐτό τό ζήτημα καλούμαστε νά ἔχουμε καί οἱ ἐπαγγελματίες καί οἱ παιδαγωγοί, πού ὀφείλουμε νά ἀπελευθερώσουμε τούς γονεῖς ἀπό κάθε συναίσθημα ἐνοχῆς καί προκατάληψης. Ἐπίσης, θά πρέπει νά ἀπορριφθεῖ ἡ ἰδέα ὅτι σημαίνει καταδίκη ἢ ἰδιαιτερότητα κάποιου παιδιοῦ. Ὀφείλουμε, ἀκόμη, νά γνωστοποιήσουμε στους γονεῖς τίς ἱκανότητες καί τίς δυνατότητες τοῦ αὐτιστικοῦ παιδιοῦ τους, προκειμένου νά τά προστατεύουν ἀπό κοινωνικές καί ἐκπαιδευτικές ἀποτυχίες.

Εἶναι, λοιπόν, ἀπαραίτητο οἱ γονεῖς

νά δεχθοῦν σωστή πληροφόρηση γιά τό αὐτιστικό σύνδρομο, μέ στόχο νά κατανοήσουν τήν κατάσταση καί νά προσεγγίσουμε τά συγκεκριμένα προβλήματα πού παρουσιάζει τό παιδί τους.

Προκειμένου νά προστατέψουμε τά παιδιά ἀπό κοινωνικές καί ἐκπαιδευτικές ἀποτυχίες, θά πρέπει νά ἐνημερωθοῦν καί νά κατανοήσουν πλήρως οἱ γονεῖς τίς ἱκανότητες καί τίς δυνατότητες τοῦ παιδιοῦ. Ὅσο πιό ἐνεργητικά συμμετέχει ἡ οἰκογένεια στό ἐκπαιδευτικό πρόγραμμα, τόσο περισσότερο αὐξάνονται οἱ εὐκαιρίες τοῦ παιδιοῦ

νά ἀναπτυχθεῖ καλύτερα· σὺν τοῖς ἄλλοις, εἶναι ἕνας ἀποτελεσματικός τρόπος γιά νά καθησυχαστοῦν τά ἐνοχικά συναισθήματα τῶν γονέων, ὅταν προσφέρουμε σέ αὐτούς ἐκπαιδευτικό ρόλο

καί ἐμπιστευόμαστε τίς δυνατότητές τους.

Ἐφαρμόζοντας ὅλα τά παραπάνω, καταφέρνουμε τήν καλή συνεργασία τῶν γονιῶν μέ τά αὐτιστικά παιδιά τους καί διευκολύνουμε τήν πορεία πού θά ἀκολουθήσουν καί οἱ δύο γιά τό καλύτερο δυνατό ἀποτέλεσμα.

Θά πρέπει νά συμφωνοῦμε, οὕτως ἢ ἄλλως, ἐπαγγελματίες καί γονεῖς, ὅτι ἡ καλή συνεργασία μεταξύ μας σημαίνει ὄφελος καί κέρδος τοῦ παιδιοῦ...

Ζωή Παναγοπούλου

Ἐκπαιδευτικός Εἰδικῆς Τάξης

Οί τρεις Ἱεράρχες μιλοῦν στά παιδιά μας

Τό χρέος τῶν παιδιῶν

Δέν ἔχουν μόνον οἱ γονεῖς ὑποχρεώσεις ἔναντι τῶν παιδιῶν. Ἔχουν καί τά παιδιά τίς δικές τους ὑποχρεώσεις. Γι' αὐτό καί ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ προστάζει: «*Τίμα τόν πατέρα σου καί τήν μητέρα σου*». Καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος θά μᾶς πῆ: «*Τά τέκνα ὑπακούετε τοῖς γονεῦσιν ὑμῶν ἐν Κυρίῳ*». Καί ἐρμηνεύει ὁ Χρυσορρήμονας διδάσκαλος τῆς Ἐκκλησίας μας: «*Κύταξε πῶς θαυμαστό ἐπιστέγασμα τοποθέτησε ἡ Γραφή τήν τιμή καί τό σεβασμό πρὸς τοὺς γονεῖς. Καί πολύ φυσικά. Διότι αὐτοί οἱ γονεῖς ἕστερα ἀπό τόν Θεό συνήργησαν στό νά ἔλθουν τά παιδιά στή ζωή. Ἐπομένως ἔχουν κάθε δικαίωμα πρῶτοι αὐτοί νά ἀπολαύσουν τά ἀγαθά τῆς ὑπακοῆς τῶν παιδιῶν τους καί ἔπειτα ὅλοι οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι*».

Τονίζει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος: «*Εκεῖνος πού ἀρνεῖται τόν πατέρα του, εὐκόλῃς μπορεῖ νά ἀρνηθῆ καί τόν μεγάλο Θεό*». Γι' αὐτό «μεγίστη εὐσέβεια ὠρισμένη ἀπό τόν Θεό, πρῶτα νά τιμᾶς τοὺς γονεῖς σου».

Τά ἀνθρώπινα βέβαια προβλήματα εἶναι πάντοτε τά ἴδια. Καί στά χρόνια ἐκεῖνα ὑπῆρχαν τά δύστροπα παιδιά πού περιφρονοῦσαν τοὺς γονεῖς τους καί ἀντιμιλοῦσαν ἀδιάντροπα, καί σήμερα ὑπάρχουν.

Τί γίνεται στήν περίπτωση αὐτή; Ἀπαράιτητα ἢ πραότητα τοῦ πατέρα.

Συνεχίζει ὁ ἅγιος: «*Ἡ πραότητα τῶν γονέων στά ἀτίθασα παιδιά τους μπορεῖ νά ἔχη θετικό ἀποτέλεσμα. Πολλές φορές ὁ πατέρας ὑποχωρεῖ σέ ἐπίμονες κακίες*

ἀνόσιου παιδιοῦ. Ὁ ἕνας ριγμένος στά ζάρια, ὁ ἄλλος στό ποτό καί σέ φλογισμένους ἔρωτες πού χάλασαν τά σπίτια. Ὁ ἄλλος σήκωσε χέρι στόν πατέρα. Ὁ καλὸς πατέρας κατάπτε τήν ὀργή του».

Πολλὰ ἀπό ὅσα βλῆπουν οἱ γονεῖς κάνουν πῶς δέν τά βλῆπουν ἀπό ἀγάπη πρὸς τά παιδιά τους. Ἡ πραότητα τοῦ πατέρα πάντοτε συγκρατεῖ τά παιδιά, ἐνῶ ἡ ἀλαζονεία γεννᾷ τό θράσος.

Καί ὅταν ἡ ὑπακοή πού ζητοῦν οἱ γονεῖς εἶναι ἀντίθετα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ;

Νά ἡ ἀπάντησις πού δίνει ὁ θεῖος Χρυσόστομος: «*Βεβαίως εἶναι ἀδύνατο ὁ πατέρας νά μὴν ἀγαπᾷ τὸ παιδί του, ἢ νά διατάξῃ νά κἀν πράγματα ἀντίθετα στό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδὴ ὅμως μπορεῖ νά βρεθοῦν καί τέτοιοι ἄνθρωποι, γι' αὐτό καί ὁ ἀπόστολος Παῦλος πρόσθεσε τό «ἐν Κυρίῳ». Δηλαδή, πλέγει στό παιδί, πρόσσεξε μὴν προσκρούσις στό Θεό ὑποτασσόμενος σέ ὅσα ξένα πρὸς τό θέλημά Του θά σοῦ ποῦν οἱ γονεῖς σου. Τότε θά παρακούσις καί δέ θά πᾶς ἀντίθετα μέ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ*».

Δυστυχῶς ὑπάρχουν καί γονεῖς πού διδάσκουν στά παιδιά τους ἀσεβῆ καί ἁμαρτωλὰ πράγματα. Τότε «πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις». Τότε θά πῆ τό παιδί: «Πατέρα μου, σέ ἀγαπῶ καί σέβομαι, ἀλλὰ αὐτό πού μοῦ ζητᾶς δέν μπορῶ νά τό κάνω. Ἐάν τό κάνω θά ἠλυπήσω τόν Θεό. Σέ παρακαλῶ, μὴν ἐπιμένῃς».

(Ἡ οἰκογένεια κατὰ τοὺς τρεῖς Ἱεράρχες)

Ο ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΧΡΟΝΟΣ

Τούτες τίς μέρες καθώς αφήσαμε τόν παλιό χρόνο καί μπήκαμε στόν καινούργιο, κορυφώθηκαν καί οί ευχές πού ανταλλάξαμε μεταξύ μας. Είναι καί αυτό ένα δείγμα τίς ψυχικής ανάγκης πού όλοι μας νιώθουμε γιά μία διέξοδο από τήν ρουτίνα τής καθημερινής βιοπάλης καί γιά μία ανθρώπινη διαγωγή άληθινά κοινωνική καί άδελφική. Ή κυριότερη ευχή πού δώσαμε καί πήραμε αυτές τίς πρώτες ήμέρες του χρόνου ήταν γιά τήν ευτυχία.

Ευτυχισμένο θέλουμε τόν νέο χρόνο, ευτυχισμένες τίς μέρες του, ευτυχισμένους έμας τούς ίδιους καί τούς φίλους μας, ευτυχισμένη τήν οικογένειά μας, τά παιδιά μας, τά άδελφια μας. Νοσταλγός τής ευτυχίας κάθε άνθρωπος καί άνικανοποίητος, πάντοτε κυνηγός της, βρίσκει αυτόν τόν καιρό πού κατάλληλη τήν ευκαιρία νά έξωτερικεύσει αυτό πού φλογίζει τά στήθη του.

Η επιθυμία νά ζήσει ευτυχισμένος. Ώστόσο αυτή ή ευτυχία έγινε ιδιαίτερα στίς ήμέρες μας, δυσεύρετη. Λές καί όσο τήν κυνηγάμε, τόσο χάνεται κι αυτή, κι άπομακρύνεται. Βασικά ή άπουσία τής ευτυχίας στήν σημερινή μας ζωή όφειλεται στόν λανθασμένο δρόμο πού πήραμε. Κι αυτό τό βλέπει κανείς όταν ό άνθρωπος τής γενιάς αυτής πού παρ' όλο πού ζει κάτω από πολύ καλύτερες ύλικές, τεχνολογικές καί κοινωνικές συνθήκες από κάθε προηγούμενη γενιά, έντούτοις, δέν είναι καθόλου πού ευτυχισμένος από τούς πατέρας του πού άγνοούσαν τίς κατακτήσεις τής σημερινής ανθρωπότητας.

Μπορεί, μάλιστα, νά πει κανείς πώς σέ παλαιότερα χρόνια, οί άνθρωποι στερούνταν καί τά πού βασικά είδη άνέσεων, ζούσαν όμως πού άπλά, πού συμμαζεμένα καί πού ευτυχισμένα. Ίσως οί άνέσεις τής ζωής, ή άφθονία τών

άγαθών, ή ευχέρεια του πλούτου μπορεί νά έκανε τή ζωή μας πού άνετη, δέν μπορούν όμως νά μάς έξασφαλίσουν τήν ευτυχία, γιατί ή ευτυχία δέν είναι συνηταμένη έξωτερικών παραγόντων, αλλά ψυχική κατάσταση πού έξαρτάται άμεσα από τόν τρόπο τής βιώσεως τής εμπειρίας τής ζωής μας.

Υπάρχει όμως καί κάτι άλλο πολύ σημαντικό στήν άπουσία τής ευτυχίας από τή ζωή μας. Στο ότι πιστέψαμε έγωκεντρικά καί άτομιστικά πώς μπορούμε νά είμαστε ευτυχισμένοι μέσα σέ ένα κόσμο δυστυχίας καί άνεχίας. Καί αυτό είναι τό μεγαλύτερο σφάλμα μας. Πώς μπορεί νά θεωρείται ευτυχισμένος ένας άνθρωπος πού ευημερεί, όταν ξέρει ότι δίπλα του άλλοι υποφέρουν; Καί, πώς μπορεί νά αισθάνεται άνετα εκείνος πού τά έχει όλα, όταν βλέπει γύρω του δάκρυα καί θρήνους; Βέβαια μία λύση είναι νά κλείσει κανείς αυτιά καί μάτια, νά περιοριστεί στόν δικό του χώρο, νά άρκεσθει στήν δική του κατάσταση. Καί αυτό τό κάνουν οί πολλοί. Έτσι βλέπει κανείς ανθρώπους στοργικούς καί θερμούς σέ ό,τι άφορα τούς ίδιους, τά παιδιά τους, καί τήν οικογένειά τους, ένω γιά τούς παραέξω, οί ίδιοι άνθρωποι δείχνουν τελεία άδιαφορία, σκληρότητα καί άπανθρωπιά. Μά θά πείτε, πώς γίνεται αυτός ό τόσο στοργικός καί γλυκός στά παιδιά του άνθρωπος νά γίνεται τόσο άδιάφορος, τόσο έγκληματικά ψυχρός, μπροστά στά ανθρώπινα δράματα πού είναι δυνατόν νά παίζονται μερικά μέτρα πού πέρα; Καί όμως είναι δυνατόν. Γιατί οί άνθρωποι αυτοί έξεχασαν πώς είναι μέλη μιάς κοινωνίας, έξεχασαν πώς έχουν υποχρεώσεις καί όχι μόνον δικαιώματα, καί κλείστηκαν στόν έαυτό τους θέλοντας νά τόν θεοποιήσουν. Πρέπει, λοιπόν, νά τό καταλάβουμε πώς ευτυχία δέν θά δούμε καί δέν θά απολαύσουμε άν δέν βγούμε από τόν έαυτό μας, άν δέν άγκαλιάσουμε όλον τόν κό-

σμο, καί ἄν δέν μάθουμε πῶς δέν εἴμαστε μόνοι ἐδῶ πάνω στήν γῆ, ἀλλ' ὅτι ἀνήκουε σέ μιά μεγάλη οἰκογένεια, τήν οἰκογένεια «τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ».

Καί δῶ βλέπει κανεῖς τήν μεγάλη καί ἀναντικατάστατη ἀξία τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἡ Ἐκκλησία μας ξεκινώντας ἀπό τήν βάση αὐτή, μᾶς διδάσκει πῶς αὐτή εἶναι ἡ μεγάλη οἰκογένεια στήν ὁποία ἀνήκουε.

Ἐξω ἀπό αὐτήν ὑπάρχει σκοτάδι πηχτό καί ἐπικίνδυνο, ὑπάρχει ἡ ἀλλοτρίωση τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου, ὑπάρχει ὁ ἐκτροχιασμός ἀπό τό πνεῦμα τοῦ Θεοῦ.

Μέσα ὅμως στήν Ἐκκλησία, σάν σέ κιβωτό Σωτηρίας διασώζονται ἡ προσωπικότητα καί ἡ ἀξιοπρέπεια μας, ἡ ἀτομικότητά μας καί μαζί ἡ κοινωνικότητά μας.

Μέσα σ' αὐτήν βρίσκουμε ὁ καθένας τόν γνήσιο ἑαυτό του, μαθαίνουμε νά συμπεριφερόμαστε σάν παιδιά τοῦ Θεοῦ μέ ἀγάπη, ἐφαρμόζουμε τίς ἀρχές τοῦ σωστοῦ καί γνήσιου κοινωνισμοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία καί πίσω ἀπό αὐτήν ὁ Θεός, μεταμορφώνουν τό εἶναι μας, ἐξαγιαζοῦν τήν σκέψη καί τίς αἰσθήσεις μας, καί μᾶς ἀξιῶνουν νά γίνουμε τίμια μέλη τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, ἐξαρτώντας τήν εὐτυχία μας ἀπό τήν ἐσωτερική μας κατάσταση καί ἀπό τή δύναμη τῆς ἀναγεννημένης ἐν Χριστῷ καρδιάς μας.

Ἐτσι, ἐξηγεῖται γιατί ἀνθρωποὶ φτωχοὶ καί καταφρονημένοι, μέ φρόνημα ὅμως Χριστοῦ καί πίστη βαθεῖα, νιώθουν εὐτυχισμένοι μέσα στίς στερήσεις τους καί στόν ἀγῶνα τους, ἐνῶ ἄλλοι πού τά ἔχουν ὅλα αἰσθάνονται δυστυχεῖς.

Μετά ἀπ' ὅλα αὐτά, γίνεται νομίζω σαφές ὅτι τότε μόνον οἱ εὐχές γιά εὐτυχία πού

λέμε, πιάνουν τόπο, ὅταν συντρέχουν οἱ προϋποθέσεις πού εἴπαμε. Ἄς μὴν ἀπατώμεθα καί ἄς μὴν περιμένουμε ἄδικα. Χωρίς Θεό, χωρίς ἀναγέννηση, χωρίς κοινωνικότητα, δέν μπορούμε νά ἀπολαύσουμε εὐτυχία. Θά μείνουμε νοσταλγοί, ἀνικανοποίητοι, καί δυστυχεῖς. Καί εἶναι, νομίζω, στό χέρι τοῦ καθενός μας, νά γίνουμε ἀνθρωποὶ τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ παραμερίσουμε τά συμφέροντα καί τίς ἰδιοτελείες πού μᾶς κρατοῦν μακριά Του.

Μποροῦμε νά ἐκτιμήσουμε τά λόγια αὐτῆς τῆς ἀληθείας, νά ἐνστερνιστοῦμε στά σοβαρά τόν λόγο τοῦ Θεοῦ καί νά εὐθυγραμμίσουμε τή ζωή μας μέ τίς ἐντολές Του. Ἐτσι θά μπορέσουμε νά ἀξιολογήσουμε τίς μέρες τῆς ζωῆς μας καί νά ζήσουμε ἀληθινά εὐτυχισμένοι πάνω στή γῆ μας.

Τό νέο χρόνο πού ἔχει πιά ἀνατελεῖ, τόν περιμέναμε μέ οὐράνιες προσδοκίες, μέ λαχτάρα ἀληθινή, νά μᾶς φέρει τήν εὐτυχία. Δέν εἶναι ὁ νέος χρόνος πού θά μᾶς φέρει ἢ δέν θά μᾶς φέρει τήν εὐτυχία. Εἴμαστε μεις πού θά ζήσουμε τήν εὐτυχία ἢ δέν θά τή ζήσουμε ἀνάλογα μέ τό τί πιστεύουμε καί πῶς ζοῦμε.

Ἄς εὐχηθοῦμε λοιπόν εἰλικρινά στήν δι-ἀρκεία αὐτοῦ τοῦ χρόνου νά κάνουμε ὅ,τι ἐνδεχομένως δέν κάναμε μέχρι σήμερα. Δηλ. νά διώξουμε τόν ἐγωισμό μας, τόν ἀτομισμό μας καί τήν ἀδιαφορία μας, γιά ὅλους καί γιά ὅλα, νά ἀναγεννηθοῦμε πνευματικά, νά δώσουμε διεξόδους ἀγάπης στόν δυναμισμό μας, νά ἀγκαλιάσουμε ὅλη τή γῆ μέ τήν καρδιά μας, καί νά νιώσουμε πραγματικά εὐτυχισμένοι, πράγμα πού τό εὐχομαί μέ ὅλη μου τήν καρδιά σέ ὅλους μας.

Ὁ Θεός ἄς εἶναι μαζί μας,
Καλή Χρονιά

Π. Παΐσιος

Μοναξιά Μοναξιά Μοναξιά

Ο σύγχρονος άνθρωπος ζει σε πολυάνθρωπες κοινωνίες και όμως αισθάνεται μόνος. Το φαινόμενο αυτό λαμβάνει πολλές μορφές. Έτσι αισθάνεται αποξενωμένος από την οικογένειά του, δέν βρίσκει νόημα και σκοπό στους φίλους του (αν έχει) ή ακόμα και στίς έρωτικές του σχέσεις περνά μιά πρόσκαιρη περίοδο ευχαρίστησης και ύστερα αισθάνεται πιά μόνος από ποτέ οδηγούμενος πολλές φορές σε αδιέξοδη κατάσταση. Στο χώρο της εργασίας βιώνει την έκμετάλλευση αδυνατώντας πολλές φορές να δημιουργήσει σχέσεις εμπιστοσύνης, αληθούς συνεργασίας, αντίθετως μαθαίνει να επιδιώκει μέσα στην ιδιοτέλεια υιοθετώντας ατομοκρατική αντίληψη που τελικά διακρίνει κάθε έκφανση της ζωής του.

Ο άνθρωπος δημιουργήθηκε κατ' εικόνα Θεού, πρόσωπο που κοινωνεί τόσο μέ τον Θεό όσο και μέ τον συνάνθρωπό του. Η άμαρτία που εισχώρησε στην ζωή του τον μετέβαλε σε άτομο απογυμνωμένο από κάθε αγαπητική διάθεση που αποτελεί γνώρισμα του αληθινού Θεού αφού ο ίδιος «αγάπη έστι». Η Έκκλησία μέ την λατρεία της και μέ την διδασκαλία της μάς καλεί να επανεύρουμε την χαμένη μας ανθρωπιά και όποιος ανταποκριθεί στό κάλεσμά της πράγματι θά ανακαινίσει, θά μεταμορφώσει τή ζωή του δίνοντας νόημα και σκοπό.

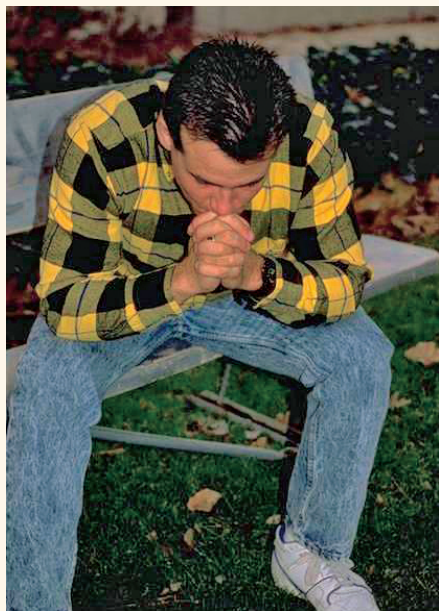
Στήν Έκκλησία μαθαίνουμε να

συγχωρούμε πράγμα που μάς κάνει να «άνοιγόμαστε» στόν συνάνθρωπό μας, να δημιουργούμε σχέσεις εμπιστοσύνης, ειλικρίνειας, να άπωθοϋμε κάθε έγωιστικό φρόνημα. Είναι έργαστήρι αγάπης αφού καλούμαστε να συμπαρασταθοϋμε σε κάθε δύσκολη στιγμή κι όλα αυτά ως προϋπόθεση μετοχής στην θεία ζωή, στό Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας που ονομάζεται και Κοινωνία.

Μιμούμαστε τόν Χριστό που πάνω στόν Σταυρό βίωσε τήν πιά έντονη μοναξιά, όμως μέ τά Άχραντα Πάθη του μάς έδωσε τήν δυνατότητα να σπάσουμε τό φράγμα της μοναξιάς και μέ τήν υπέρτατη πράξη αγάπης και θυσίας, άρετή που πρέπει να έγκολποθοϋμε, να ζοϋμε τήν έν Χριστώ ζωή που είναι ή όντως κοινωνική.

Άς προσπαθήσουμε λοιπόν!

Δημήτρης Τζαφέρης

ΣΧΕΣΕΙΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ - ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ

Τόν τελευταίο καιρό έχει αρχίσει μιά μεγάλη συζήτηση για τó θέμα τών σχέσεων Έκκλησίας και Κράτους και έχει αρχίσει νά διατυπώνεται από πολλούς τó ερώτημα για τόν χωρισμό αυτών τών δύο θεσμών.

Μιά πρώτη διαπίστωση για τó θέμα αυτό είναι ότι δημιουργεί τήν έντύπωση ότι οι σχέσεις μεταξύ τών δύο αυτών θεσμών δέν είναι διακριτός και ύπάρχει μιά σύγχυση μεταξύ

τους. Από τήν πραγματικότητα πού βιώνει ó καθένας μας μέσα στην τοπική κοινωνία πού ζει, καταλα-

βαίνει ότι ó ρόλος αυτών είναι διακριτός δηλ. ó ένας θεσμός (Έκκλησία) δέν αναμειγνύεται στά έσωτερικά του άλλου (Πολιτεία), αλλά και ó κορυφαίος Νόμος τής Έλληνικής Πολιτείας, τó Σύνταγμα όρίζει ξεκάθαρα τούς διακριτούς ρόλους Έκκλησίας - Κράτους. Άρα πίσω από τó παραπλανητικό ερώτημα-αίτημα, βρίσκονται κάποιοι δήθεν έκσυγχρονιστές τής Έλληνικής Κοινωνίας πού ζητώντας π.χ. τόν ύποχρεωτικό πολιτικό γάμο, κατάργηση θρησκευτικών συμβόλων από τούς δημόσιους χώρους,

κατάργηση μισθοδοσίας Κληρικών κ.ά., αποβλέπουν στην περιθωριοποίηση τής Έκκλησίας, αλλά και τής ίδιας τής θρησκείας τής συντριπτικής πλειοψηφίας του Έλληνικού Λαού, τής Όρθοδοξίας.

Η Έκκλησία πιστεύει ότι αυτές οι προτάσεις δέν αποβλέπουν στον «χωρισμό» αλλά στην βάνανυση μετατροπή τής Ελλάδος σε άθρησκη πολιτεία χωρίς τήν έγκριση του Έλληνικού λαού. Και επειδή γνωρίζουν τήν αντίθεση του Λαού σε αυτές τις μεθόδους, αυτοί οι κύκλοι επιχειρούν τήν κατασυκοφάντηση τής Έκκλησίας και τών Κληρικών της. Για τά θέματα πού άφορούν τήν Θρησκευτική Παράδοση και ειρήνη τών Έλλήνων ó μόνος πού μπορεί νά αποφανθεί είναι ó ίδιος ó Έλληνικός Λαός πού φέρει και τήν ευθύνη τής Θρησκευτικής και Πολιτιστικής Παράδοσής του. Οι αποφάσεις ανήκουν στον Έλληνικό Λαό και όχι σε μεμονωμένα πρόσωπα.

π. Πολύκαρπος Καραμαρούδης

Πηγή: Έντυπο «Πρός τόν Λαό»

τής Ίεράς Συνόδου.

Τό πεννηντάρικο

(ΜΙΑ ΑΝΘΙΣΜΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

Ο μικρός Γιαννάκης κρύωνε έτσι όπως καθόταν μέσα στο χιόνι στην αυλή του σπιτιού του. Ό Γιαννάκης δέν φοροϋσε ζεστές μπότες – οϋτε του άρρεσαν άηλά οϋτε καί είχε μπότες νά φορέσει. Τά ηεπτά πάνινα άθλητικά του παπούτσια είχαν μερικές τρύπες καί δέν κατάφερναν νά κρατοϋν τό κρύο μακριά από τά ποδαράκια του. Ό Γιαννάκης βρισκόταν στην ίδια θέση έδω καί περίπου μία ώρα κι όσο σκληρά κι άν προσπαθοϋσε, δέν κατάφερε νά βρει καμία καλή ιδέα για τό τί δώρο νά κάνει στή μητέρα του για τά Χριστουγέννα. Κούνησε τό κεφάλι του μέ άπογοήτευση καθώς κατέληξε καί πάηι στο ίδιο συμπέρασμα: *«τί παιδεϋομαι; Έτσι κι άηλιώς, άκόμα κι άν μου έρθει μία καλή ιδέα, δέν έχω καθόλου χρήματα».*

Άπό τότε πού πέθανε ό πατέρας του πριν άπό τρία χρόνια, ή πενταμελής οικογένεια δυσκολευόταν πολϋ νά τά φέρει βόλτα. Δέν ήταν έπειδή ή μητέρα του δέν προσπαθοϋσε άρκετά ή δέν ενδιαφεροόταν άηλά ποτέ δέν φαινόταν νά ύπάρχουν άρκετά χρήματα. Δούηευε βραδινές βάρδιες στο νοσοκομείο της περιοχής άηλά ό μικρός μισθός δέν μπορούσε νά καλύψει τίποτα παραπάνω. Όμως όλα όσα τούς έλειπαν σε χρήματα καί υλικά αγαθά, περίσσευαν σε άποθέματα αγάπης καί ενότητας στην οικογένεια. Ό Γιαννάκης είχε δύο μεγαλύτερες καί μία μικρότερη άδελφή, οι όποιες φρόντιζαν τό νοικοκυριό όσο έλειπε ή μητέρα τους. Καί οι τρεις άδελφές του είχαν ήδη φτιάξει πανέμορφα δώρα για τή μητέρα τους. Δέν ήταν δίκαιο. Ήταν ήδη Παραμονή των Χριστουγέννων καί αυτός δέν είχε τίποτα νά της χαρίσει.

Σκουπίζοντας τό δάκρυ πού κατηφόρισε από τά ματάκια του, ό Γιαννάκης έδωσε μία γερή κλωτσιά στο χιόνι κι

όρχισε νά περπατάσει προς τό δρόμο μέ τά καταστήματα. Δέν ήταν εύκολο για μία πενταμελή οικογένεια νά τά βγάξει πέρα χωρίς πατέρα, ειδικά όταν αυτός ό ίδιος χρειαζόταν έναν άνδρα για νά μιλήσει. Ό Γιαννάκης περπατοϋσε από κατάσταση σε κατάσταση κοιτάζοντας μία μία τίς στολισμένες βιτρίνες. Όλα ήταν τόσο όμορφα άηλά καί τόσο άπρόσιτα για εκείνον.

Είχε άρχίσει νά σκοτεινιάζει καί χωρίς νά πολυθέλει ό Γιαννάκης ξεκίνησε για τό σπίτι. Ξαφνικά τά μάτια του έπεσαν σε μία άντανάκλαση του ήλιου πού έδυε πάνω σε κάτι πού γυάλιζε στην άκρη του δρόμου. Έσκυψε καί άνακάλυψε ένα γυαλιστερό πεννηντάρικο. Κανείς δέν είχε νιώσει ποτέ τόσο πλούσιος όσο ένιωθε ό Γιαννάκης εκείνη τή στιγμή. Κρατώντας σφιχτά τόν θησαυρό του ένιωθε τόσο ευτυχισμένος πού μπήκε μέσα στο πρώτο κατάστημα πού είδε.

Ό ένθουσιασμός του όμως ξεθώριασε γρήγορα όταν ό πωλητής του είπε ότι δέν μπορούσε νά αγοράσει άπολύτως τίποτα μέ μόνο ένα πεννηντάρικο. Βγαίνοντας από τό κατάστημα, είδε άπέναντι ένα άνθοπωλείο καί μπήκε μέσα νά περιμένει στην οϋρά. Όταν ό καταστηματάρχης τόν ρώτησε πώς θά μπορούσε νά τόν έξυπηρετήσει, ό Γιαννάκης του έδειξε τό πεννηντάρικο καί τόν ρώτησε άν μπορούσε νά αγοράσει ένα λουλούδι για νά τό δωρίσει στή μητέρα του για τά Χριστουγέννα. Ό άνθοπώλης κοίταξε τόν Γιαννάκη καί τό πεννηντάρικο πού κρατοϋσε στο χέρι του. Μετά, άκούμπησε τόν ώμο του Γιαννάκη καί του είπε *«Περίμενε έδω καί θά δώ τί μπορώ νά κάνω για σένα».* Όσο ό Γιαννάκης περίμενε κοίταζε γύρω του τά όμορφα λουλούδια καί άν καί ήταν άγόρι, μπορούσε νά καταλάβει γιατί οι μαμάδες καί τά κορίτσια ηταρεύουν τά λουλούδια.

Ὁ ἦχος τῆς πόρτας πού ἔκλεινε καθώς ἔφευγε καί ὁ τελευταῖος πελάτης, ἐπανεφέρει τόν Γιαννάκη στήν πραγματικότητα. Μόνος του πιά μέσα στό κατάστημα, ὁ Γιαννάκης ἄρχισε νά νιώθει μόνος καί φοβισμένος.

Ξαφνικά ἐμφανίστηκε ὁ ἀνθοπώλης πού προχώρησε πρὸς τὸ ταμεῖο. Ἀκούμπησε πάνω στὸν πάγκο, μπροστά στά ἐκθαμβὰ μάτια τοῦ Γιαννάκη, 12 μακριὰ κατακόκκινα τριαντάφυλλα μέ πρασινάδες καί λευκὰ μικροσκοπικὰ λουλουδάκια, δεμένα μέ μία ἀσημένια κορδέλλα καί ἓνα μεγάλο φύλλο. Ἡ καρδιά τοῦ Γιαννάκη σφίχτηκε ὅταν εἶδε τὸν ἀνθοπώλη νά τὰ παίρνει καί νά τὰ βάζει σέ ἓνα μεγάλο ἄσπρο κουτί. «*Αὐτὸ κοστίζει 50 δραχμές νεαρέ μου*» εἶπε ὁ ἀνθοπώλης κι ἀπλῶσε τὸ χέρι του γιὰ νά πάρει τὸ πενντάρικο.

Μέ ἀργές κινήσεις ὁ Γιαννάκης σήκωσε τὸ χέρι του γιὰ νά δώσει στὸν ἀνθοπώλη τὸ πενντάρικο. Μά μπορούσε αὐτὸ νά συμβαίνει στά ἀλήθεια; Κανεὶς ἄλλος δέν τοῦ ἔδινε τίποτα γιὰ πηνήντα δραχμές!

Βλέποντας τὸν μικρούλη διστακτικό, ὁ ἀνθοπώλης εἶπε «*Ἐτυχε σήμερα νά ἔχω κάποια προσφορά μέ 50 δραχμές γιὰ δώδεκα τριαντάφυλλα. Θὰ τὰ ἤθελες;*» Αὐτὴ τὴ φορά ὁ Γιαννάκης δέν δίστασε καί ὅταν ὁ ἀνθοπώλης ἀκούμπησε τὸ ἄσπρο κουτί στά χέρια του, πίστεψε ὅτι ἦταν ἀλήθεια. Βγαίνοντας ἀπὸ τὴν πόρτα πού ὁ ἀνθοπώλης τοῦ κρατοῦσε ἀνοιχτή, τὸν ἄκουσε νά λέει «*Χαρούμενα Χριστούγεννα, μικρέ*».

Καθὼς ὁ ἀνθοπώλης ἔκλεισε τὴν πόρτα καί γύρισε στὸν πάγκο του, ἐμφανίστηκε ἡ γυναίκα του. «*Μέ ποιὸν μιλοῦσες τόση ὥρα; Καί πού εἶναι τὰ τριαντάφυλλα πού ἐτοιμάζεις;*»

Κοιτάζοντας ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο καί σκουπίζοντας κρυφὰ τὰ δάκρυα πού εἶχαν ἀρχίσει νά κυλοῦν ἀπὸ τὰ μάτια του, ὁ ἀνθοπώλης τῆς ἀπάντησε «*Τὸ πρῶί μοῦ συνέβη κάτι πολὺ παράξενο. Καθὼς ἐτοιμαζόμουν νά ἀνοίξω τὸ κατάστημα*

νόμισα ὅτι ἄκουσα μία φωνὴ νά μοῦ λέει νά κρατήσω δώδεκα ἀπὸ τὰ καλυτέρα τριαντάφυλλά μου γιὰ ἓνα πολὺ εἰδικὸ δῶρο. Ἐκείνη τὴ στιγμή πίστεψα ὅτι τρελάθηκα ἀλλὰ ἔτσι κι ἀλλιῶς τὰ κράτησα στήν ἄκρη. Τώρα, πρὶν ἀπὸ λίγα μόλις λεπτά, μπῆκε στό ἀνθοπωλεῖο ἓνα μικρὸ ἀγοράκι πού ἤθελε νά ἀγοράσει ἓνα Χριστουγεννιάτικο δῶρο γιὰ τὴ μητέρα του μέ μόλις ἓνα πενντάρικο.

» «Ὅταν κοίταξα αὐτὸ τὸ παιδάκι, εἶδα τὸν ἑαυτὸ μου, ὅπως ἦμουν πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια. Ἦμουν κι ἐγὼ ἓνα φτωχὸ ἀγόρι καί δέν εἶχα τίποτα γιὰ νά ἀγοράσω Χριστουγεννιάτικο δῶρο σὴ δική μου μητέρα. Ἐνας ἄνδρας μέ γενειάδα, πού δέν εἶχα ξαναδεῖ ποτέ, μέ σταμάτησε στό δρόμο καί μοῦ εἶπε ὅτι ἤθελε νά μοῦ δώσει ἓνα χιλιάρικο. Ὅταν εἶδα αὐτὸ τὸ μικρὸ ἀγόρι ἀπόψε, ἤξερα ποιά ἦταν αὐτὴ ἡ φωνὴ πού ἄκουσα καί ἔτσι τοῦ ἔδωσα δώδεκα ἀπὸ τὰ καλυτέρα τριαντάφυλλά μου.»

Ὁ ἀνθοπώλης καί ἡ γυναίκα του ἀγκαλιάστηκαν σφιχτὰ κι ἔτσι ἀγκαλιασμένοι βγῆκαν στὸν παγωμένο χειμωνιάτικο ἄερα... οἱ καρδιές τους ὅμως ἦταν τόσο ζεστὲς πού δέν ἐνιωθαν καθόλου τὸ κρύο.

Κατερίνα Τσιβόλλα
Κατνηχτήρια

Η ΟΡΑ

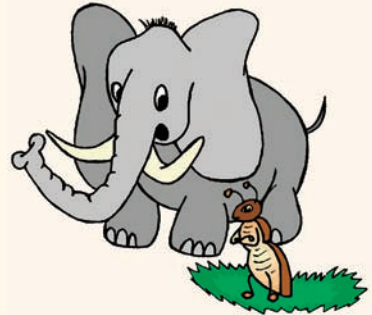
του ΠΑΙΔΙΟΥ!

- ☺ Λέει ή δασκάλα στον Τοτό:
- Ποιά λέγονται έρπετά παιδί μου;
 - Αὐτά πού σέρνονται στή γῆ.
 - Ένα παράδειγμα...
 - Η μπέμπα μας!

- ☺ — Σᾶς ἄρεσαν τά καναρίνια πού σᾶς ἔφερα;
- Ναί πάρα πολύ.
 - Καί τί τά κάνατε;
 - Τηγανιτά!

- ☺ Ένας ἑλέφαντας καί ένα μυρμήγκι ἔτυχε νά περνοῦν στό ἴδιο μονοπάτι. Τότε ὁ ἑλέφαντας λέει στό μυρμήγκι:
- Καλά ντε! Μη σκουντᾶς!

- ☺ — Πού τήν πᾶς αὐτή τήν κατσίκα;
- Σᾶς παρακαλῶ, κύριε, δέν βλέπετε ὅτι εἶναι ὁ σκύλος μου;
 - Συγγνώμη δέ μίλησα σέ σᾶς, στό σκύλο μίλησα!

Ἐπιμέλεια: **Ναταλία Ε. Ρουσέτη**
Β' Δημοτικού

Από την Ένοριακή μας ζωή

- ✿ Διάκονος χειροτονήθηκε στον Ί. Ν. Άγ. Χαράλαμπος Άλιάρτου ό κ. **Χρήστος Δελής** ό όποίος άνήκε στην νεανική όμάδα τής Ένορίας. Τό Μυστήριο τέλεσε ό Θεοφ. Επίσκοπος Διαιθέας κ. **Δαμασκνός** πλαισιωμένος από πολλούς Έρεΐς καί Διακόνους. Ευχόμαστε στον νέο Κληρικό νά εύραστήσει τόν Θεό καί τούς ανθρώπους.
- ✿ Σταθμός πνευματικού άνεφοδισμοϋ μέσα στην περίοδο του Σαρανταλείτουργου των Χριστουγέννων ήταν ή Άγρυνία γιά τήν άνάμνηση τής έλευσεως του λειψάνου του **Όσομάρτυρος Νικολάου του νέου** πού έγινε πριν από πέντε χρόνια στις 10 Δεκεμβρίου 2000. Στην κατανυκτική Άγρυνία ιερούργησαν ό Πρωτοσύγκελλος τής Ί. Μητροπόλεως π. **Φιλόθεος**, οί Έφημέριοι του Ί. Ν. Εύαγγ. Λουκά Όρχομενοϋ π. **Άθανάσιος Άθανασίου** καί του Ί. Ν. Άγ. Αποστόλων Θεών π. **Χρήστος Κουτσουράκης** καί οί Διάκονοι π. **Πολύκαρπος Καραμαρούδης** καί π. **Χρ. Δελής**. Τούς ύμνους έψαλαν μέ τόν δικό τους ξεχωριστό μελωδικό τρόπο οί Μοναχές τής **Ί. Μ. «Μαζαράκι»** υπό τήν Δ/η τής **Γερόντισσας Εϋπραξίας** ή όποια έδώρισε στον Ναό μας αυτόν τόν πολύτιμο θησαυρό πού άποτελεί τό σέμνωμα τής Ένορίας καί όλων τών Ένοριτών.
- ✿ Τό Δ.Σ. του **«Ένοριακοϋ Ταμείου Άλληλεγγύης»** εύχαριστεί καί συγχαίρει τούς πιό κάτω άναφερομένους γιά τήν άπλόχερη συμπαράστασή τους στό φιλάνθρωπικό έργο τής Ένορίας μέ ειδικά τίς ήμέρες των Έορτών: Οικογ. **Δήμητρας Ε. Καρασάββα**, Οικογ. **Χαραλ. Κοτώρας**, Οικογ. **Κων/vas Κ.**, Οικογ. **Βασ. Κραβαρίτη** Λαμπαδαρίου Ί. Ν., Οικογ. **Θωμά Γιαννίκα**, Οικογ. **Κ. & Ε. Κ.**, Οικογ. **Παντελ. Μπουσιζή**, Οικογ. **Άντωνίας Μαυρίδη**, Οικογ. **Άναστασίας Κατσιφή**, Οικογ. **Στ. Ροβολή**, καί Οικογ. **Δημ. Δημοβέλη**. *«Μνησθείν Κύριος ό Θεός τής άγάπης αυτών...»*
- ✿ Τήν Δεϋτερη ήμέρα των Χριστουγέννων 26-12-05 τελέσθηκε ή Θεία Λειτουργία μέ τρόπο Έποπτικό έξω από τό Ί. Βήμα καί μέ τό πρόσωπο του λειτουργοϋ στραμένο προς τό εκκλησίασμα. Μέ έντονο ένδιαφέρον καί ιδιαίτερη κατάνυξη συμμετείχαν οί πιστοί οί όποίοι πολϋ νωρίς γέμισαν τόν Ναό γιά νά

δοϋν τήν όλη διαδικασία από τήν προετοιμασία του Έρέως («Καιρός»), τήν προσκομιδή, τήν μνημόνευση των όνομάτων κ.λπ.

- ✿ Μετά τήν **Πρωτοχρονιάτικη Θεία Λειτουργία**, τήν Δοξολογία καί τήν ευλογία τής Ένοριακής Άγιοβασιλιόπιτας έγινε ή καθιερωμένη τελετή τής βράβευσης των νέων φοιτητών πού προέρχονται από τήν συνοικία μας. Τά όνόματα των βραβευθέντων είναι τά εξής: **Σεραφείμ Άγγουριάς, Χρυσούλα Βιέννα, Χρήστος Καλόγηρος, Βασίλειος Κλεισιάρης, Κων/να Ντάντου, Ίωάννα Άλιφιέρη, Αικατερίνη Πλατή** καί **Παναγιώτα Γιαννίκα**. Συγχαρητήρια παιδιά καί καλό πτυχίο. Η έννορια θά είναι κοντά σας μέ τήν άγάπη της, τό ένδιαφέρον της καί κυρίως μέ τήν προσευχή της.

- ✿ Μέ λαμπρότητα έορτάσθηκε καί φέτος ή μνήμη του **Όσομ. Έφραίμ του νεοφανούς**, του προστάτου των έργων τής Άγάπης, τής Φιλάνθρωπίας καί τής Άλληλεγγύης τής Ένορίας μας, του όποίου τμήμα από τά λείψανα φυλάσσεται στον Ναό μας μέ τό δεξιό κλίτος άφιερωμένο σ' Έκείνον.

Τήν παραμονή 2-1-06 έγάρη ό Μεγάλος Έσπερινός καί ή Παράκληση Του, ένώ άνήμερα τελέσθηκε ή Πανηγυρική Θ. Λειτουργία μέ άρτοκλασία. Τήν έορτή μας τίμησε μέ τήν παρουσία του ό Σεβ. Μητροπολίτης μας κ. **Έρωάνυμος** ό όποίος στην έπίκαιρη όμιλία Του άναφέρθηκε στό πόσο σημαντικό είναι ή καλλιέργεια τής άγάπης, στην πολϋτιμη προσφορά των γυναικών καί στό ότι χρειάζεται όλοι μας νά βλέπουμε τόν συνάνθρωπό μας ως πρόσωπο καί όχι ως άτομο ειδικά όταν έξασκοϋμε τήν Φιλάνθρωπία, ένώ στό τέλος επέδωσε τά **«Εϋχαριστήρια Γράμματα»** στις Κυρίες πού διακόνησαν κατά τήν δεκαετία 1995-2005 στην προσπάθεια αυτή. Η έορτή του Άγίου εκήλισε μέ τήν δεξίωση πού παρέθεσαν οί έορταζόμενες Κυρίες του «Ε.Τ.Α.» στό Ένορ. Κέντρο.

- ✿ Η κ. **Έλένη Π. Σβεντζούρη** βρήκε τό φλουρί τής Ένοριακής μας Άγιοβασιλιόπιτας. Τήν ήμέρα των Θεοφανείων μετά τήν Άκολουθία του Άγιασμοϋ, τής προσφέραμε ως δώρο μία Καινή Διαθήκη σε πολυτελή έκδοση.

Ἐνοριακὸ Λειτουργικὸ Πρόγραμμα

22 Ἰανουαρίου 2006 - 19 Φεβρουαρίου 2006

ΤΕΤΑΡΤΗ	25-01-06	Ἄγ. Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου	Θ. Λειτουργία
ΠΕΜΠΤΗ	25-01-06	Ἄσ. Ξενοφῶντος & Κλήμεντος τοῦ ἐν Σάγματι	Θ. Λειτουργία
ΣΑΒΒΑΤΟ	28-01-06	Ἄσίου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου	Θ. Λειτουργία μέ κόλληβα

ΚΥΡΙΑΚΗ 29-01-06 Ἄγ. Ἰγνατίου τοῦ Θεοφόρου Θ. Λειτουργία

ΔΕΥΤΕΡΑ	30-01-06	ΑΓΙΩΝ ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ	Σχολική Θ. Λειτουργία
ΤΕΤΑΡΤΗ	01-02-06	Ἄγ. Τρύφωνος τοῦ Ἀναγύρου	Θ. Λειτουργία - Ἁγιασμός
ΠΕΜΠΤΗ	02-02-06	Η ΥΠΑΠΑΝΤΗ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ	Θ. Λειτουργία
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	03-02-06	Ἄγιου Συμεών τοῦ Θεοδόχου	Θ. Λειτουργία
ΣΑΒΒΑΤΟ	04-02-06	Ἄσίου Ἰσιδώρου	Θ. Λειτουργία μέ κόλληβα

ΚΥΡΙΑΚΗ 05-02-06 Ἁγίας Ἀγάθης Θ. Λειτουργία

ΤΡΙΤΗ	07-02-06	Ἄγ. Παρθενίου, Ἄσίου Λουκά τοῦ ἐν Στείρι	Θ. Λειτουργία
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	10-02-06	Ἄγ. Χαραλάμπους	Θ. Λειτουργία
ΣΑΒΒΑΤΟ	11-02-06	Ἄγ. Βηλασίου ἐπ. Σεβαστείας	Θ. Λειτουργία μέ κόλληβα

ΚΥΡΙΑΚΗ 12-02-06 ΤΕΛΩΝΟΥ ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΑΙΟΥ (Ἀρχή Τριωδίου) Θ. Λειτουργία

(Κατά τήν ἑβδομάδα αὐτή γίνεται κατάλυση εἰς πάντα ἀκόμη καί τήν Τετάρτη καί τήν Παρασκευή)

ΣΑΒΒΑΤΟ 18-02-06 Ἄγ. Λέοντος ἐπ. Ρώμης Θ. Λειτουργία μέ κόλληβα

ΚΥΡΙΑΚΗ 19-02-06 ΤΟΥ ΑΣΩΤΟΥ - Ἄσ. Φιλοθένης τῆς Ἀθηναίας Θ. Λειτουργία

Κάθε Τετάρτη στίς 5.00 μ.μ. θά ψάλλεται ἡ Παράκλησις καί θά ἀκολουθεῖ τό ἑσπερινό Κήρυγμα μέ θέμα «**Ὁ Χριστός Θαυματοργῶν**».

ΕΝΟΡΙΑΚΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΣΤΟΥΣ ΑΓΙΟΥΣ ΤΟΠΟΥΣ

18-28
Ἰουνίου
2006

Ἐλάτε νά προσκυνήσουμε τήν Ἁγία Γῆ ὅπου Γεννήθηκε, Δίδαξε, Θαυματούργησε, Σταυρώθηκε, Ἐτάφη, Ἀνέστη καί Ἀνελήφθη ὁ Χριστός μας.

Πληροφορίες καί πρόγραμμα στό Γραφεῖο τοῦ Ἱ.Ν.: 22620-24282